

Parlament d'En Carles Camp a la presentació de la 10a Universitat Nova Història, a Montblanc

Autor: Carles Camp

Data de publicació: 18-08-2023

Publiquem el parlament pronunciat per En Carles Camp a l'acte de presentació de l'UNH.

Moltes gràcies a tots per la vostra presència en aquest acte d'inauguració de la 10a Universitat, a Montblanc.

Moltes gràcies a l'Ajuntament de Montblanc per la seva hospitalitat i la seva acollida.

Tots els que treballem amb diferents aspectes de la nostra història, seguint les passes del nostre Cap de Recerca Jordi Bilbeny, ens hauríem de trobar només amb problemes tècnics i científics per a convèncer la Universitat de la utilitat i valor de les nostres recerques.

Però no ens trobem pas, dins de l'Acadèmia, una resposta científica. Hi trobem menyspreu, rebuig, insults, i amb unes reaccions carregades de mala educació, de falta de respecte i de ràbia. Gairebé m'atreviria de dir d'odi.

És, d'altra banda, normal que el món científic reaccionï amb virulència contra qui va en contra de la corrent dominant de qualsevol tema.

Com va dir En Bryan Sykes, brillant i prestigiós genetista de la Universitat d'Oxford, quan les conclusions d'un científic van d'acord amb el que diu tothom, o una àmplia majoria, tot va com una seda. Quan no, el científic en qüestió es troba en una situació que ho és tot excepte còmoda i plàcida.

En posaré un exemple.

Cap el 1995, l'opinió gairebé unànime de la comunitat científica ?dels genetistes, concretament? era que quan, fa entre

7 i 9 mil anys, va arribar a Europa l'agricultura i la ramaderia, aquesta va venir des del Pròxim Orient a través d'Anatòlia (Àsia Menor). Aquests agricultors-ramaders, que van portar el que s'anomena la Revolució Neolítica a Europa, eren molt nombrosos, atès que el nou sistema d'alimentació permetia que la població augmentés molt ràpidament.

Segons la teoria dominant, els nouvinguts haurien ocupat tot el continent europeu fent-hi desaparèixer tota la població paleolítica de caçadors-recol·lectors, que haurien sigut substituïts, en poc temps, pels nouvinguts, que els haurien fet desaparèixer com si se'ls hagués empassat la terra, com si es tractés d'un tsunami.

Però, en aquell any del 1995, En Bryan Sykes i el seu equip, amb un seguit de recerques genètiques, varen demostrar que això no era cert, atès que els actuals europeus tenim només un 20% de gens dels nouvinguts neolítics agricultors-ramaders i un 80% ens prové dels antics habitants europeus paleolítics caçadors-recol·lectors. És a dir, que la suposada substitució no va existir: es dedueix que els antics paleolítics es varen adaptar i varen aprendre molt ràpidament les tècniques dels nouvinguts i no varen ser substituïts per aquests, malgrat arribessin en gran nombre.

Això contradeia absolutament el que afirmaven els genetistes del moment, i l'anunci d'aquest descobriment va provocar un bon rebombori dins del món dels genetistes.

En un congrés celebrat a Barcelona el 1995, En Bryan Sykes va presentar la seva troballa, resumint-la en un parlament de vint minuts, que és el temps que disposaven tots els científics per exposar les seves novetats. A primera fila hi havia el genetista més prestigiós que mai hi ha hagut, En Luigi-Luca Cavalli-Sforza, professor de la Universitat d'Stanford i En Walter Bodmer, de la Royal Society, l'acadèmia més antiga i, potser, la més prestigiosa del món, perquè ja sabien el que l'Sykes diria.

Acabada la ponència, el van matxucar a preguntes, molt dures i contundents, però sempre educades i respectuoses. L'Sykes les va respondre totes de la millor manera que va poder, i se'n va sortir prou bé.

Més endavant, al juliol del 1996, l'Sykes va aconseguir que la revista de prestigi *Palaeolithic and Neolithic lineages in the European mitochondrial gene pool* publicqués el seu treball amb les seves polèmiques conclusions.

Les revistes científiques de prestigi, com és aquest cas, accepten observacions als articles que publiquen en forma de "Cartes al Director", i donen dret als autors a fer les seves rèpliques i donar les seves explicacions i fer els seus raonaments amb més detall del que han fet a l'article per a respondre científicament les esmentades observacions.

Se'n van rebre unes quantes, i la més llarga, dura i contundent va ser la d'En Cavalli-Sforza. L'Sykes i el seu equip varen respondre a aquesta i a totes les crítiques rebudes amb arguments més que convincents. Cal destacar que totes aquestes crítiques, tret d'alguna rara excepció, varen ser fetes amb educació i respecte.

Al final, la comunitat científica genetista mundial va acabar donant la raó a En Bryan Sykes, atès que els seus arguments eren implacables.

Tant és així que, al cap d'uns anys, el mateix i molt prestigiós Luigi-Luca Cavalli Sforza, que havia sigut l'actiu capdavanter dels antagonistes de l'Sykes, va demostrar el mateix que l'Sykes defensava amb altres raonaments i proves també científics, també contundents i inapel·lables.

Com és possible que un procediment científic com aquest no ens sigui aplicat a nosaltres?

Treballem amb rigor, fent raonaments racionals. Ens basem en proves científiques irrefutables, que ens duen a conclusions molt diferents del que és la corrent científica unànimement acceptada.

Seria molt normal i lògic trobar-se amb una oposició tossudament agressiva, dura i contundent, però alhora educada i respectuosa, com el que acabo de descriure, i que acabés reconeixent el que defensem, absolutament molt més lògic que el que defensen les fantasies de la historiografia generalment admesa.

El que no és tan normal és que no se'ns vulgui ni escoltar, que no es vulgui fer cap mena de crítica científica i racional contra els nostres arguments. No té cap mena de solta ni volta la intransigència cega del món de l'Acadèmia, on mai no han respost de forma raonada les nostres tesis, sinó que sempre ens han respost amb insults, mofes, menyspreu i una absoluta falta d'educació i de consideració. L'educació i el respecte hi han estat i hi són absolutament absents.

Com s'explica això?

S'explica pel fet que, al contrari del que es van trobar En Bryan Spykes i el seu equip, és que nosaltres no estem debatent i estudiant simplement un tema científic.

Estem estudiant i posant en evidència un tema polític.

El tema polític en qüestió és que Catalunya, no solament el Principat, sinó la Catalunya sencera ?el que anomenem Països Catalans? és una colònia de l'estat espanyol, i una part de l'estat francès.

Des de sempre, i així ja ho va explicitar En Cheikh Anta Diop a la seva tesi doctoral Nacions negres i cultura, on hi denunciava les maniobres fetes pels europeus blancs per dominar les nacions africanes negres colonitzades, es tracta de fer un rentat de cervell a la població colonitzada amb l'objectiu d'aconseguir que els indígenes africans ?els negres africans? interioritzessin que mai no havien fet res de bo, res de positiu, res de profit; per la qual cosa era, per tant, molt lògic que vinguessin els europeus blancs a dur-los la civilització, la modernitat i el coneixement. I si el preu que havien de pagar els africans negres era ser colonitzats pels blans europeus, beneït sia Déu!: que els europeus som molt bona gent i us traiem del pou i del marasme en què vosaltres mateixos, per la vostra incapacitat, sempre heu estat i mai no us n'haguéssiu sortit. Encara heu estat de sort que us haguem volgut colonitzar!

Ho explica també En Frantz Fanon al seu Condemnats de la Terra, on deia que "el colonialisme no es conforma simplement a imposar el seu domini sobre el present i el futur d'un país dominat. El colonialisme no se satisfà a mantenir un poble sencer entre les seves urpes i buidar el cervell del nadiu de tota forma i contingut. Per una mena de lògica perversa, es retorça el passat del poble conquistat, el distorsiona, el desfigura i el destrueix".

L'Àngel Guimerà, a qui l'estat espanyol li va usurpar el Nobel de Literatura, va resumir-ho així: "La llengua i la història són els béns més preuats pels qui colonitzen un poble".

Nosaltres tenim cura de l'àmbit de la Història. Ens cuidem de tornar a situar la nostra Pàtria al lloc de la Història que li correspon, en contra de les estructures de l'estat espanyol i dels seus esbirros, subornats pel sou que cobren col·locats en lucratiu, còmodes i tranquils avantatjosos setials, cobrant dels nostres impostos per a defensar de paraula i per escrit, en públic i en privat, les bestieses de la historiografia oficial que imposa el relat colonitzador espanyol i francès. I l'italià, de propina.

Seguirem, perseverarem i ens en sortirem!

Això és totalment segur.

Carles Camp

Montblanc, 2 d'agost del 2023